

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 48/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. S., PhD., K., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. júla 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. júla 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012 a ktorou žiada vydať tento nález:

„Krajský súd v Prešove vo veci pod sp. zn. 2Co 127/2011 rozsudkom zo dňa 24. 10. 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Bardejove, sp. zn. 4C 231/2006 zo dňa 14. 07. 2011 porušil základné právo spoločnosti S., s. r. o. B. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci pod sp. zn. 2Co 127/2011 zo dňa 24. 10. 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Bardejove, sp. zn. 4C 231/2006 zo dňa 14. 07. 2011 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti a jej príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred okresným súdom, v ktorom sa domáhal proti M. S. a B. S., obaja bytom B. (ďalej len „žalovaní“), zaplattenia sumy 541,33 € s prísl. z titulu úhrady nezaplattených preddavkov za plnenia spojené s užívaním bytu a správu domu za mesiace júl, august a september 2006. Sťažovateľ dôvodil tým, že v tomto čase bol (a dosiaľ je) správcom bytového domu... na ulici... v B., v ktorom sa nachádza aj byt žalobcov (ďalej len „bytový dom“), pretože mal (a má) uzatvorenú platnú zmluvu o výkone správy k bytovému domu. Žalovaní sa v konaní bránili tým, že za mesiace júl, august a september 2006 uhradili plnenia spojené s užívaním bytu a za správu domu novému správcovi bytového domu, ktorým je spoločnosť B., s. r. o., B.

Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. júla 2011 žalobu sťažovateľa zamietol, pretože dospel k záveru, že žalovaní si svoju povinnosť splnili poskytnutím plnenia spoločnosti B., s. r. o., ktorý bol (už) v období mesiacov júl, august a september 2006 správcom bytového domu. Okresný súd mal za preukázané, že sťažovateľ uzatvoril zmluvu o výkone správy s vlastníckmi bytov v bytovom dome 30. októbra 1995, avšak táto bola platne vypovedaná vlastníckmi bytov výpoveďou z 21. decembra 2005, šesťmesačná výpovedná lehota začala plynúť 1. januára 2006, uplynula 30. júna 2006 a od 1. júla 2006

mali vlastníci bytov zabezpečeného nového správcu – B., s. r. o., ktorému bola správa domu odovzdaná (nebol však podpísaný protokol o finančnom vysporiadaní vzájomných vzťahov súvisiacich so správou) a ktorý správu bytového domu od 1. júla 2006 aj vykonáva (a zabezpečuje aj všetky služby spojené s bývaním). Tento záver odôvodnil okresný súd tým, že výsledky hlasovania príslušnej schôdze vlastníkov bytov z 21. decembra 2006 vrátane výpovede zo zmluvy o výkone správy žalobcovi sú platné. Potrebná nadpolovičná väčšina vlastníkov bytov vypovedala zmluvu o výkone správy so sťažovateľom, v dôsledku čoho právny vzťah medzi žalovanými ako vlastníkami bytu a sťažovateľom ako správcom 30. júna 2006 zanikol. Okresný súd mal ďalej za preukázané, že žalovaní uhradili platby za plnenia spojené s bývaním za mesiace júl, august a september 2006 spoločnosti B., s. r. o., a tým si splnili svoju zákonnú povinnosť, pretože oprávnený požadovať platby od nich môže byť len správca, a spoločnosť B., s. r. o., mala s vlastníkami bytov v bytovom dome od 1. júla 2006 uzatvorenú platnú zmluvu o výkone správy.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktorým navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že žalobe bude vyhovené, alternatívne zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie okresného súdu je svojvoľné a nepreskúmateľné, pretože okresný súd sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej je naďalej správcom bytového domu, a to najmä preto, že oznámenie o schôdzi vlastníkov musí byť doručené v písomnej forme každému vlastníkovi bytu v obytnom dome, rozhodnutia schôdze vlastníkov bytov z 21. decembra 2006 sú v rozpore so zákonom, schôdza nebola riadne zvolaná, v prezenčnej listine a zápisnici sú rozpory, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k platnej výpovedi zmluvy o správe sťažovateľa a uzatvoreniu novej zmluvy o výkone správy so spoločnosťou B., s. r. o., a keďže správa bytového domu nebola ani odovzdaná, nemohlo dôjsť ani k zmene v osobe správcu.

O odvolaniach rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012 tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil a vo výroku o trovách konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Sťažnosť ústavnému súdu smerujúcu proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. júla 2011 a rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012 na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodnil tým, že pred okresným súdom sa vedie viacero konaní týkajúcich sa úhrad za služby a výkon správy v obytnom dome (ich účastníkmi sú sťažovateľ a jednotliví vlastníci bytov v bytovom dome), pričom právoplatne boli rozhodnuté dve veci, jedna z nich bola vedená pred okresným súdom pod sp. zn. 4 C 231/2006 a druhá pod sp. zn. 1 C 71/2012, avšak každá s opačným výsledkom. Zatiaľ čo vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C 231/2006 dospeli okresný súd a krajský súd k záveru, že sťažovateľ nie je od 1. júla 2006 správcom bytového domu, vo veci sp. zn. 1 C 71/2012 dospel okresný súd k záveru, že sťažovateľ bol správcom bytového domu (ešte) aj do 1. júla 2010. Oba rozsudky si vzájomne odporujú, sú zásadne rozdielne, v jednom prípade potvrdzujú právny stav, ktorý je v druhom prípade považovaný za nezákonný (otázka, či je sťažovateľ zákonným správcom bytového domu). K porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť ďalej aj tým, že rozsudok okresného súdu č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. júla 2011 a rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012 sú nedostatočne odôvodnené. Rozsudok krajského súdu nedostatočne reaguje na odvolacie argumenty sťažovateľa, je svojvoľný, nepreskúmateľný a obmedzuje sa iba na jednoduché konštatovanie, že krajský súd sa stotožňuje so závermi okresného súdu. Súdna ochrana sťažovateľovi v jeho veci preto nebola všeobecnými súdmi poskytnutá v ústavou požadovanej kvalite. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol: *«Postup krajského súdu práve v kontexte dvoch vzájomne si odporujúcich rozhodnutí súdov je však v hrubom rozpore so zhora citovanou judikatúrou ústavného súdu ako aj so základnými princípmi právneho štátu. Rovnako tak je v rozpore so základnou zásadou pri výkone súdnictva „iura novit curia“, pretože dochádza v rámci konania k zásadne odlišným právnym názorom (pritom ide o rozhodnutia vydané v priebehu toho istého polroka) s ďalekosiahlymi dôsledkami pre riešenia aj v ostatných právnych sporoch prebiehajúcich na Okresnom súde v Bardejove, ktoré po viac ako 6 rokoch ešte nie sú ani rozhodnuté v prvom stupni – niekde ešte ani nebolo vykonané základné dokazovanie!!»* Rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu v tejto veci narušuje právnu istotu a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, analogickú situáciu rieši odchylné, rozumne

a objektívne tento stav neodôvodňuje, čím je porušený princíp, podľa ktorého v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Porušenie princípu právnej istoty je aj porušením základného práva na súdnu ochranu; princíp naplnenia legitímneho očakávania je vyjadrením všeobecnej požiadavky právnej istoty. Je všeobecne akceptované, že k zmene súdnej praxe za nezmeneného stavu právnych predpisov môže dôjsť len zo závažných a principiálnych dôvodov smerujúcich k dosiahnutiu určitých právom chránených hodnôt, nikdy však nie svojvoľne, ako sa to stalo v tejto veci sťažovateľa.

Sťažovateľ k sťažnosti pripojil rozsudok okresného súdu č. k. 1 C 71/2012-52 z 12. októbra 2012 (na ktorého obsah sa odvoláva v texte sťažnosti), z ktorého vyplýva, že predmetom konania pred okresným súdom vo veci sp. zn. 1 C 71/2012 bola žaloba M. H., B., proti sťažovateľovi, ktorou sa domáhal zaplata sumy 360,81 € s prísl. s odôvodnením, že sťažovateľ ako správca bytového domu vykonal vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu a správou domu za rok 2010, z ktorého vyplýva preplatok vo výške 360,81 €, ktorý mal byť sťažovateľom zaplatený do 31. júla 2011, avšak nestalo sa tak. Okresný súd po zistení, že sťažovateľ 21. augusta 2012 uhradil žalovanú sumu 360,81 €, zaviazal rozsudkom súdu č. k. 1 C 71/2012-52 z 12. októbra 2012 sťažovateľa zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 9,5 % ročne zo žalovanej sumy od 1. augusta 2011 do 21. augusta 2012 a v prevyšujúcej časti konanie na späťvzatie žalobcu konanie zastavil. Z vykonaného dokazovania okresnému súdu vyplynulo, že medzi účastníkmi konania bola uzatvorená zmluva o výkone správy 30. októbra 1995 v znení dodatku č. 1 z 12. októbra 2007, sťažovateľ bol správcom bytového domu do 1. júla 2010, naďalej vedie účet bytového domu aj napriek tomu, že došlo k zmene správcu a stále prebieha spor o vysporiadanie sa medzi správcami, z čoho okresný súd vyvodil, že sťažovateľ bol v spore o vrátenie preplatku z vyúčtovania za prvý polrok roku 2010 pasívne legitimovaný. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 1 C 71/2012-52 z 12. októbra 2012 odvolanie podané nebolo.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť jednak rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. júla 2011 a jednak rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. júla 2011. V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v tomto prípade odvolaciemu súdu. Odvolací súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012. Krajský súd

ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie žalovaného bolo dôvodné a rozhodnúť o ňom.

Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v jej časti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. júla 2011 pre nedostatok svojej právomoci.

Odlíšná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá sa týka rozsudku č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012. V tejto časti sťažnosti je daná právomoc ústavného súdu sťažnosť prerokovať.

Sťažovateľ tvrdí, že rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že tento rozsudok je nedostatočne odôvodnený, je založený na nesprávnom vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania a najmä, že krajský súd vo veci rozhodol odlišne, než bolo právoplatne rozhodnuté okresným súdom v inej obdobnej veci, a to bez toho, aby pre odlišný právny záver v rozsudku krajského súdu existoval akýkoľvek akceptovateľný dôvod.

Krajský súd rozsudok č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012 odôvodnil takto:

„Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 212 O. s. p. spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je. Súd prvého stupňa vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a o veci aj správne rozhodol.

V závislosti od vykonaného dokazovania súd prvého stupňa uzavrel, že s účinnosťou od 1. 7. 2006 je správcom bytového domu..., v ktorom sa nachádza aj byt žalovaných spoločnosť B. s. r. o. B. V tejto súvislosti súd prvého stupňa vychádzal zo záverov konania sp. zn. 4 C 4/2007 OS Bardejov, ktorého účastníkmi boli za žalobcu spoločnosť B. s. r. o. B. a žalovaným bola spoločnosť S. s. r. o. B. o splnenie povinností previesť zostatok majetku

vlastníkov bytového domu... na ul... v B. Žalobe spoločnosti B. s. r. o. B. bolo vyhovené a v tejto súvislosti rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 14.4.2011. V spomínanom konaní bola ako predbežná otázka vyriešená platnosť výpovede zo zmluvy o výkone správy, ktorú žalobca uzavrel s vlastníkami bytov... obytného domu dňa 30. 10. 1995. V zmysle čl. V si zmluvné strany dohodli, že sa zmluva uzatvára na dobu určitú a možno ju vypovedať písomne tak, aby bolo uzavreté účtovné obdobie, teda kalendárny rok a to vždy k 1. 1. nasledujúceho roku so 6-mesačnou výpovednou lehotou len v prípade, ak je správa domu zabezpečená iným jedným správcom pre celý bytový dom. V spomínanom konaní bolo zistené, že za výpoveď zo správy bytového domu ... žalobcovi bola nadpolovičná väčšina vlastníkov a za schválenie nového správcu boli 13 vlastníci, proti nebol žiaden a zdržali sa 2. Z výpovede zo zmluvy o výkone správy z 21.12.2005 vyplynulo, že výpovedná lehota začala plynúť 1. 1. 2006 a skončila 30. 6. 2006 a od 1. 7. 2006 novým správcom vlastníkov bytov daného bytového domu sa stal B. s.r.o. B., ktorý uzatvoril s vlastníkami bytov... dňa 22. 3. 2006 zmluvu o výkone správy. K 30. 6. 2006 došlo k odovzdaniu správy bytového domu... žalobcom v prospech spoločnosti B., s. r. o. nebol však podpísaný protokol o finančnom vyporiadaní vzájomných vzťahov súvisiacich so správou tohto bytového domu a od tohto dňa zabezpečuje služby spojené s bývaním nová správcovská spoločnosť.

Podľa § 451 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Žalobca v tomto konaní požaduje úhradu nezaplatených preddavkov na plnenia spojené s užívaním bytu a na správu domu a to za obdobie mesiacov júl až september 2006 s tým, že tieto platby žalovaní preukázateľne uhradili spoločnosti B., s. r. o. B. ako novému správcovi bytového domu, v ktorom sa nachádza ich byt. Odvolací súd k uvedenému dodáva, že takýto postup zo strany žalobcu ako pôvodného správcu je zásadne možný, avšak iba do toho obdobia, kým nie je vypracované vyúčtovanie jednotlivo určených platieb za obdobie celého roka, v ktorom tieto preddavky neboli uhradené. Zálohy na úhrady spojené s užívaním bytu a so správou domu sa platia preddavkovo mesačne a po uplynutí určeného obdobia (kalendárneho roka, prípadne vykurovacieho obdobia) sa raz ročne zúčtujú. Vyúčtovanie zálohových platieb a úhrad spojených s užívaním bytu za obdobie konkrétneho

kalendárneho roka obsahuje rozsah celkových nákladov vynaložených správcom v súvislosti s užívaním bytu a správou domu, ako aj rozsah predpísaných platieb a v nadväznosti na to je z neho zrejmá reálna výška prípadných nedoplatkov voči vlastníkom bytov. Ako bolo spomínané predmetom konania boli neuhradené preddavky za obdobie roka 2006 a preto aj so zreteľom na takto koncipovaný žalobný návrh je rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby vecne správne. Súd prvého stupňa napokon správne zdôraznil, že žalovaní v postavení spotrebiteľov zaplatili za dodané služby a nemôžu byť dotknutí sporom obchodných spoločností vykonávajúcich správu bytového domu počas istého obdobia roku 2006.

So zreteľom na tieto dôvody odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 219 O.s.p.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil. Vysvetlil, z akého dôvodu dospel k záveru o tom, že sťažovateľovi nepatrí nárok na úhradu nezaplatených preddavkov na plnenia spojené s užívaním bytu a za správu domu

za rozhodné obdobie od žalovaných (aj s ohľadom na právny význam ročného vyúčtovania a odôvodnenie žaloby sťažovateľa), ako aj to, z akého dôvodu sa stotožnil so záverom okresného súdu, podľa ktorého v rozhodnom čase správcom domu sťažovateľ už nebol (platná výpoveď sťažovateľovi zo zmluvy o výkone správy a závery právoplatného rozhodnutia okresného súdu vo veci sp. zn. 4 C 4/2007). Všeobecné súdy neponechali bez povšimnutia argumenty sťažovateľa, ktoré mali pre vec podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Pre úplnosť ústavný súd poukazuje i na to, že v prípade, ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom a odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP). Ako vyplýva z obsahu odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, vo veci sťažovateľa ide o tento prípad. K námietkam sťažovateľa vyjadreným v jeho odvolaní zaujal stanovisko v odôvodnení svojho rozhodnutia už okresný súd (vysvetlil, ako dospel k záveru o platnosti výpovede zo zmluvy o výkone správy), pričom z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi prvostupňového súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí. Za týchto okolností neobstojí tvrdenie sťažovateľa, že sa krajský súd nezaoberal jeho tvrdeniami obsiahnutými v odvolaní. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku krajského súdu ďalej tvrdil, že tento je v rozpore so záverom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 1 C 71/2012 v jeho právoplatnom

rozsudku č. k. 1 C 71/2012-52 z 12. októbra 2012, pričom rozsudok krajského súdu neobsahuje žiadne dôvody, ktorými by sa vysporiadal s argumentáciou v „opačnom“ rozhodnutí v inej veci, čím došlo k porušeniu princípu právnej istoty, a tým aj základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

Ako vyplýva z príloh sťažnosti doručenej sťažovateľom ústavnému súdu, rozsudok okresného súdu č. k. 4 C 231/2006-182 zo 14. júla 2011 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012 nadobudol právoplatnosť 29. októbra 2012 a v rovnaký deň nadobudol právoplatnosť aj rozsudok okresného súdu č. k. 1 C 71/2012-52 z 12. októbra 2012.

Z uvedeného je zrejmé, že v čase rozhodovania krajského súdu rozsudkom č. k. 2 Co 127/2011-209 z 24. októbra 2012 neexistovalo iné právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré by obdobné právne vzťahy v inej veci riešilo podstatne odlišne, resp. s obsahom a dôvodmi ktorého by sa mal byť krajský súd povinný vysporiadať v prípade, ak sám dospel k odlišnému právnomu záveru. Na druhej strane okresný súd pri rozhodovaní vo veci sp. zn. 4 C 231/2006 nadviazal na skoršie rozhodnutie a v ňom vyslovený právny názor vo veci sp. zn. 4 C 4/2007, v ktorej vystupoval sťažovateľ ako žalovaný a žalobcom bola spoločnosť B., s. r. o., ktoré nadobudlo právoplatnosť ešte 14. apríla 2011 (ako na to poukázal aj krajský súd).

Už len z týchto dôvodov uvedená argumentácia sťažovateľa neobstojí a je vylúčené, aby zo sťažovateľom uvedených dôvodov mohlo dôjsť k porušeniu ním označených práv.

Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podstatné je, či sú odlišné právne názory všeobecných súdov ústavne konformné, lebo v kladnom prípade niet dôvodu na to, aby ústavný súd do takýchto záverov zasiahol (mutatis mutandis I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08).

Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie krajského súdu nejaví známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Výklad krajského súdu možno považovať za ústavne konformný, a preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd do namietaného záveru krajského súdu zasiahol.

Iba to, že sťažovateľ sa nestotožňuje s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú vychádzajúc z presvedčenia, že je vylúčené, aby rozsudkom krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2013